

[Poul Sørensen.]

mune- og fattighjælp med de samlede sociale udgifter i den periode, der er gået siden socialreformen af 1933. Ifølge den redegørelse om sociallovgivningen i Danmark, som blev udsendt i 1954, udgjorde de samlede sociale udgifter i det første hele finansår fra 1934 til 1935 i alt 403 mill. kr., medens kommune- og fattighjælp samme finansår androg 61 mill. kr. De tilsvarende tal for året 1961-62, som er det seneste år, for hvilke der foreligger tilsvarende oplysninger, viser, at de sociale udgifter da var steget til 5.134 mill. kr., medens kommune- og fattighjælp var blevet halveret, idet de kun beløb sig til 31 mill. kr. Kommune- og fattighjælpens eller, som vi nu benævner den, forsorgshjælpens forholdsmæssige andel af de samlede sociale udgifter er med andre ord faldet fra 15 pct. til 0,6 pct. i 1961-62.

Der er mange ting, som spiller ind her, men det viser stort set, hvor meget der er sket i disse år, og understreger behovet for, at der nu nedsættes en kommission, som kan udarbejde forslag om, hvilke konsekvenser denne udvikling bør have for vor sociale lovgivning. Vi står i dag med en organisationsform og et administrationsapparat, som er karakteriseret derved, at man beständig har bygget nye huse og nye tilbygninger på de gamle fundament. Det kan ikke bestrides, at systemet virker både tungt og trægt. Resultatet er, at en hurtig og effektiv løsning af de enkelte sociale opgaver ofte vanskeliggøres, og at hele systemet påføres unødvendige administrative omkostninger.

Uden på nogen måde at ville undervurdere betydningen af den revision af hele det store lovkompleks, som fandt sted for nogle år siden, ville jeg mene, at det havde været bedre, hvis man samtidig havde benyttet lejligheden til at vurdere alle de sociale sikringsordninger ud fra et sammenhængende perspektiv. Hensigten med vort forslag er at give lovgivningsmagten mulighed for at råde bod på denne fejl. Forslagets

primære opgave består i at skabe grundlag for en tidssvarende decentralisering og forenkling af hele systemet. Der er grund til at understrege forslaget bemærkninger om, at forslagsstillerne ikke sigter mod en ændring af den nuværende reelle byrdefordeling, men alene mod at få skabt et administrationsapparat, der kan fungere bedre og smidigere end det eksisterende. Socialt set kan en sådan forenkling kun være en fordel, idet den kan bidrage til at tilvejebringe midler, som gør det muligt at løse opgaver, som samfundet hidtil har ladet ligge. Jeg skal senere vende tilbage til dette punkt.

Der kan nævnes mange eksempler på organisatoriske svagheder i det nuværende system. For kort tid siden har vi fået en betænkning fra det udvalg om arbejdsanvisningen, arbejdsministeren i 1962 nedsatte. Jeg har læst denne betænkning med den største interesse, fordi den vedrører et område, som er særlig aktuelt. Der kan ikke herske tvivl om, at en bedre tilpasning af arbejdskraften til de store forandringer, den tekniske udvikling medfører for vort erhvervsliv, er en bydende nødvendighed, hvis Danmark skal kunne gøre sig forhåbninger om at følge med i produktionsudviklingen. Udvalget retter en hård kritik mod det nuværende system, som jo er opbygget på den måde, at arbejdsanvisningen dels foregår gennem arbejdsløshedskasserne, i alt 4.000 lokalafdelinger, dels gennem de offentlige arbejdsanvisningskontorer. Man peger på de vanskeligheder, som denne spaltning af arbejdsanvisningen medfører, idet man konstaterer, at den hæmmer den tilstrækkelig hurtige, gnidningsfri kanalisering af arbejdssøgende personer, og man føjer til, at ordningen ikke giver garanti for, at der sker fuld udnyttelse af alle muligheder for geografisk og faglig overføring af arbejdskraft og dermed fuld udnyttelse af alle eksisterende beskæftigelsesmuligheder. Udvalget foreslår derefter, at det nuværende arbejdsanvisningssystem afløses af, hvad man betegner som et statsligt enheds-